

Til de syv hovedkomiteer valgtes følgende formænd:

1. *komité* (politiske spørgsmål og sikkerhedsspørgsmål): Mario Amadeo (Argentina).

Den særlige politiske komité: Yordan Tchobanov (Bulgarien).

2. *komité* (økonomiske og finansielle spørgsmål): Blasco Lanza d'Ajeta (Italien).

3. *komité* (sociale, humanitære og kulturelle spørgsmål): Salvador P. Lopez (Philippinerne).

4. *komité* (spørgsmål vedrørende formynderskabsordningen og ikke-selvstyrende områder): Angie Brooks (Liberia).

5. *komité* (administrations- og budgetspørgsmål): Hermod Lannung (Danmark).

6. *komité* (juridiske spørgsmål): César Quintero (Panama).

Valgene var enstemmige. Den danske kandidat bragtes i forslag af Zoppi, Italien, som sekunderedes af Quaison-Sackey, Ghana.

I 1957 besluttede plenarforsamlingen at ændre reglerne, således at der fremtidig skulle vælges i alt 13 vicepræsidenter på regional basis. Følgende lande valgtes til at besætte vicepræsidentpladserne:

Gruppe A (asiatiske og afrikanske stater): Niger, Cypern og Ghana. Da præsidenten var valgt fra denne gruppe, fik den én vicepræsidentpost mindre end det stipulerede antal på fire.

Gruppe B (østeuropæiske stater): Tjseko-slovakiet.

Gruppe C (latinamerikanske stater): Costa Rica, Mexico.

Gruppe D (vesteuropæiske og andre): Grækenland og Holland.

Gruppe E: De faste medlemmer af sikkerhedsrådet.

Generalkomiteen.

Generalkomiteen (styrelseskomiteen) består af præsidenten, de 13 vicepræsidenter og de 7 formænd for hovedkomiteerne.

III. Vedtagelse af dagsordenen.

(Dagsordenens punkt 8).

Generalkomiteen holdt møde den 21. og 22. september 1961 om dagsordenen.

Repræsentanter for forslagsstillere gav møde i komiteen.

Nedenstående dagsordenspunkter gav anledning til bemærkninger:

23: Oman-spørgsmålet. Den britiske repræsentant erklærede sig imod optagelsen af dette punkt, men forlangte ikke afstemning derom. Den sovjetiske repræsentant udtalte, at spørgsmålet allerede var på FN's dagsorden, idet den særlige politiske komité i sin rapport under foregående samling havde anbefalet, at sagen genoptages på 16. plenarforsamling.

27: Situationen i Angola. Den portugisiske repræsentant protesterede under henvisning til pagtens artikel 2(7) mod en drøftelse af Angola i FN. Han henviste endvidere til ikke-indblandingsprincippet efter artikel 2(4), plenarforsamlings resolution 290

(IV), vedtagelsen på Bandung-konferencen 1954 og den afsluttende erklæring fra Belgrad-mødet. Den sovjetiske repræsentant udtalte, at Portugal ved „sin udryddelseskrig i Angola“ ikke blot krænkede pagtens bestemmelser, men tilsidesatte plenarforsamlings resolution 1603(XV) og overtrådte sikkerhedsrådets resolution. Han henviste yderligere til FN's resolution mod kolonialismen; efter vedtagelsen af denne kunne plenarforsamlingen ikke være indifferent over for Portugals ulovlige handlinger. Cyperns repræsentant erklærede sig for sagens optagelse på dagsordenen.

28. e: Befolkningstilvækst og økonomisk udvikling. Det svensk-danske forslag herom var kommet i miskredit hos delegationer fra romersk-katolske lande på grund af, at det kunne implicere fødselskontrol. Det danske medlem af komiteen og den svenske repræsentant redegjorde for tanken med forslaget